

i Byen; i modsat Fald vilde det, efter Comiteens Formening, meget være at befrygte, at ikke faa af de mere velhavende Personer kunde, ved at flytte ud paa Landet i Byens Nærhed, undbrage sig den omhandlede Skattebyrde til Skade for Communens øvrige Indvånere. Som bekjendt blev en hertil sigtende Bestemmelse ikke optagen i Lovene af 14de April 1855 og 21de December 1858. Efter de gjældende Regler for Formue- og Leilighedsstatten er Betingelsen for denne nemlig, at Vedkommende har Bopæl i Communen, og det blev derfor fundet anomalt, om de, som bosatte sig udenfor Byens Grund, altsaa i en anden Commune, til hvilken de allerede maae svare Formue- og Leilighedsstat, endvidere maatte svare en saadan til Kjøbenhavn, fordi de her havde et Embede eller en Bestilling, og det saameget mere som det kunde være vanskeligt i faa Henseende at sondre mellem de Indtægter, de nyde i de forskjellige Communer, eftersom enhver Skattebyrdes Leilighed til at svare en Afgift beroder paa hans samlede Indtægter i Forhold til hans Fornødenheder. Det skjønnes ei heller rettere, end at disse Hensyn jo langt fra ere uden al Betydning, og Ministeriet har derfor ei heller troet i nærværende Lovudkast at burde optage den af Comiteen anbefalede Regel om Udenbysboendes Beskatning i dens fulde Omfang. Man har saaledes navnlig ikke fundet, at samme burde finde Anvendelse paa Embedsmænd, idet nemlig en stor Mængde Embeder, hvis Forretninger slet ikke vedkomme kjøbenhavnske Forhold, og for hvis Skyld det ogsaa er ligegyldigt, om Embedsmanden boer i eller udenfor Kjøbenhavn, ere henlagte til Besørgelse i Kjøbenhavn som Regjeringens Sæde. Derimod vil det erkjendes, at en vis Billighed mod Kjøbenhavns Commune dog taler for at indrømme nogen Lempelse i det hidtil fulgte Princip, hvorefter Formue- og Leilighedsstat kun paalignes i den Commune, hvor Vedkommende boer; naar nemlig Næringsstatten, der svares til den Commune, i hvilken Næringsen udøves, for Fremtiden skal ophøre, vil det blive muligt for Flere, ved at flytte til Aantets Grund, at undbrage sig al Beskatning til Communen, uagtet de ved det Erhverv, de der

maatte drive, have deres Indtægt fra samme, og ogsaa, ialfald for en Deel, nyde godt af dens communale Goder, og der er derfor ved Affattelsen af nærværende Paragraph fortrinsviis søgt at raade Bod herpaa.

Til § 5.

At de, der have Bopæl i to Communer (dobbelt Domicil), kunne sættes i Formue- og Leilighedsstat, dog med en passende Lempelse paa hvert af Stederne, har hidtil af Ministeriet været anerkjendt. Nærværende Paragraph tilfigter at give denne Regels Anvendelse en passende og fast Begrændsning.

Til §§ 7 og 8.

Disse Paragrapher ere, i Overensstemmelse med Communalbestyrelsens Indstilling, i det Hele affattede som de tilsvarende Paragrapher i Loven af 21de December 1858.

Til § 9.

Paaligningen af Byfsatten stæer efter et Skjøn af Rigningscommissionen. At dette ikke bør være et vilkaarligt Skjøn, men at der ved samme, saavidt muligt, bør følges bestemte Regler, er indlysende. Ved Rigningen efter Formue- og Leilighed i Communerne udenfor Kjøbenhavn er det i faa Henseende ofte udtalt af Ministeriet, at samme bør støttes paa en Calcule ikke blot over Vedkommendes Indtægter, men ogsaa over hans Udgifter (s: foruden Driftsomkostninger og deslige, endvidere hvad der efter Paagjældendes Livsstilling og øvrige Forhold skjønnes nødvendigt til hans og Families Subsistents) eller med andre Ord, at der bør calculeres en Overfludsindtægt, og at det er denne, der bliver at lægge til Grund for Bestemmelsen af Ydernes indbyrdes Skatteevne. Samme Fordring har Ministeriet i Aaret 1856 stillet til Skatteligningen i Kjøbenhavn; men da Rigningscommissionen erklærede en saaa omstændelig Fremgangsmaade og navnlig en saadan Calcule over Vedkommendes Udgifter for uudsørlig efter de nærværende Forhold, fandt Ministeriet sig efter Omstændighederne tilfredsstillet ved nogle af Commissionen nærmere angivne Regler, hvor-